

PSÍ KÁMOŠTÍ

DĚN POD PSA

Rachel Wenitská + David Sidorov

ilustrovala Tor Freemanová

bambook

PSÍ KAMOŠI

DĚN POD PSA

Rachel Wenitská + David Sidorov

ilustrovala Tor Freemanová

© Grada Publishing, a. s., 2022

Text copyright © Working Partners, 2021

Illustration copyright © Victoria Freeman, 2021

Translation copyright © Martin Forman, 2022

Věnováno Molly, Freddiemu, Whiskey a Rosie

– R. W. a D. S.

Drahé tetě Kate a jejímu Gusovi!

S láskou Tor

– T. F.

I. KAPITOLA

VSTÁVEJ, ERIKU! VSTÁVAT a cvičit!“ budil Hugo, tak jako každé ráno, svého člověčího kamaráda. „Čeká nás spousta práce a zábavy!“

Hugo věděl, že Erikovi zní jeho slova jen jako nějaké nadšené kňučení a funění. Přesto si byl jistý, že se vyjádřil naprosto jasně. Pak páníčkovi upustil na obličej müsli tyčinku (aby měl Erik co snídat) a taky mu přinesl tenisák (aby měl Hugo co aportovat).

To jsem zvědavý, jestli si Erik bude chtít hrát před jídlem, nebo až po něm, pomyslel si pejsek. Anebo, týjo, že by předtím i potom? A co při tom? Zavrtěl svým načechraným zlatým ocasem a štouchnul hlavou chlapci do ruky. Už to byla nějaká doba, co si Erik chtěl po ránu vůbec hrát, ale třeba je zrovna dneska ten den!

„Ách! Přijď za deset minut,“ zasténal Erik, převalil se v posteli na druhý bok a jemně Huga odstrčil.

Ale Hugo věděl, že kvůli těm deseti minutám by hoch mohl přijít pozdě na příměstský tábor. Hugo sám sebe nepovažoval za pouhého rodinného psa, ale taky za rodinného asistenta a strážce rozvrhu.

A tak vyskočil na postel a s ještě větší hravostí olíznul Erikovi tvář. *Erik teď už určitě nemůže odolat pokušení vstát a jít si se mnou hrát*, pomyslel si.

„Fuj, zlatý retrívři jsou ty nejhorší budíky na světě!“ postěžoval si chlapec.

Zvláštní, pomyslel si Hugo. *Já si připadám jako ten nejlepší budík na světě. Většina budíků ani neumí slin-
tat!*

Ale zabralo to. Erik byl vzhůru a rozbaloval si müsli tyčinku. Hugo znovu zkusil postrčit tenisák směrem k posteli.

„Teď ne, Hugo,“ zamumlal ztěžka Erik. Vstal a odkopnul míček, který se odkutálel pod prádelník.

Skvělý, pomyslel si Hugo. *Teď budu muset hodinu zírat pod prádelník*. Ale nejdřív ho čekala ještě jiná práce. Zamířil k další zastávce svojí ranní pochůzky – kuchyni. Zbytek rodiny ho jistě rád uvidí a možná si s ním někdo bude chtít i hrát.

Hugo ovšem brzy zjistil, jak hluboce se mylil. Toho rána v kuchyni panoval

naprostý chaos. Máma a táta už byli oblečení do práce, zběsile pobíhali po místnosti a štěkali na děti i na sebe navzájem. Zoe nechtěně rozlila mléko po celém stole a snažila se ho utřít tričkem, které měla na sobě. Sofie všude zoufale hledala svůj batůžek. Máma volala nahoru na Erika, aby se ujistila, že nespí, zatímco táta všem balil

obědy. Hugo se zhluboka nadechl a rychle se pustil do práce, aby všem usnadnil život.

Nejdřív vyhrabal z šatníku v předsíni Sofiny kopačky. Sofii bylo deset let (podle lidského věku) a byla velmi dobrá ve fotbale, i když Hugo pořád nechápal, jak je možné, že lidé při běhání neupadnou, když mají jenom dvě nohy.

S kopačkami v zubech odklusal zpátky do kuchyně právě ve chvíli, kdy se máma ptala Sofie: „Nemáš dneska fotbal?“ Skvělé načasování, jako vždycky!

„Díky, Hugo,“ řekla Sofie, vzala si kopačky a strčila je do batůžku.

Všechny děti – Sofie, Zoe a Erik – se už chystaly vyběhnout na táborový autobus, když Hugo koutkem oka něco zahlédl. Byl to Zoin oběd, který zůstal ležet na kuchyňské desce! Zoe byla nejmladší, teprve pětiletá, a pořád na něco zapomínala. Hugo kňučel a štěkal tak dlouho, až si máma konečně všimla krabičky s obědem a zavolala na Zoe. Ta přiběhla zpátky a máma jí oběd vložila do batůžku. Ták, a je to!

„Díky, mami!“ zavolala Zoe, když zase vybíhala ze dveří.

„Poděkuj Hugovi!“ odpověděla máma. „Ach, Hugo, co bychom si bez tebe počali!“

Dělám jen svou práci, madam, pomyslel si pejsek.

„Stejně by bylo lepší, kdyby byl pořád malé štěně,“ povzdechla si Zoe. „Štěňátka jsou tak srandovní!“

Hugo smutně sklopil zrak k předním tlapám. Dokud byl malý, každý se nad ním rozněžňoval. Pak vyrostl a nikdo už na něj neměl čas. Měl zůstat štěnětem? Šlo by to vůbec? To by si musel zjistit. Máma mu rychle zakryla uši, ale stejně slyšel, co říká.

„To nemyslíš vážně, Zoe,“ pronesla polohlasem. „Už musíš z té svojí štěněčí mánie vyrůst.“

„Nikdy z ní nevyrostu! Miluju štěňata,“ namítla Zoe. „Jsou tak malinká, roztomilá a nová! Chtěla bych štěně k narozeninám. Nezapomeň – když nedostanu štěně, bude celá oslava úplně *zkažená!*“

Zoe asi trochu přeháněla, ale když ji Hugo viděl, jak si dává na záda batůžek, na něco si vzpomněl. Když byl ještě štěně, patřil ten batůžek Sofii. Míval ve zvyku zalézt si do něj, než odešla do školky. Tehdy byl Hugo tak malý, že se celý vešel dovnitř a ven mu koukala jen šťastná štěnkající hlavička. Celá rodina se smála a smála a všichni říkali, jak by bylo legrační, kdyby Sofie donesla Huga do školky. Erik běhal dokola a zpíval: „Batůžkář! Batůžkář! Hugo je Batůžkář!“

Rád je rozesmával, ale už dlouho se mu podobný psí kousek nepodařil. Kdyby zkusil vlézt do Zoina batůžku teď, už by se tam nevešel, a ona by kvůli němu navíc nestihla autobus. Hugovi se stýskalo po pocitu, že obšťastňuje rodinu prostě jen tím, že je sám sebou. Možná *není* pravda, že už na něj nemá nikdo čas. Možná už zkrátka jen není tak

zábavný, jako býval. Pokusil se tu myšlenku zahnat – pozvednul ocas a vrátil se ke svému normálnímu, lepšímu já.

„No, asi bys měla popřemýšlet o nějakých jiných dárkách,“ řekla máma Zoi. „Jinak budeš hodně zklamaná.“

Hugo dívce pořádně olíznul tvář. *Přece se nebudu zlobit*, pomyslel si. *Děti jsou prostě děti*.

Rozmrzelá Zoe vyšla ze dveří přesně ve chvíli, kdy přijížděl autobus. Všechny tři děti do něj nastoupily.

Náhle celý dům ztichl. Ale úplný klid tu ještě nebyl. Máma a táta pořád šustili papíry a ukládali je do všemožných složek a aktovek. Hugo nevěděl, co během dne dělají, ale hádal, že to nějak souvisí s papírem. Že by ho jedli? Pokud ano, měli velké štěstí.

Hugo sebral další tenisák a postrčil ho směrem k mámě, ta ale pejska odehnala mávnutím ruky.

„Teď ne, Hugo! Promiň.“

To je v pořádku, pomyslel si retrívr. *I tak mám spoustu práce. Prostě se půjdu připravit na ranní venčení*. Zamířil zpátky k šatníku v předsíni, vyndal z něj vodítko, popadl ho do tlamy a usadil se vedle dveří.

Konečně si ho máma všimla.

„Ale to né,“ podívala se nejdřív na Huga a pak na hodinky, „mám v devět schůzku, nemůžu tě vyvenčit.“

Táta se taky kouknul na hodinky a zamračil se. Hugo už si všiml, že kdykoli se lidé podívají na hodinky, tak se zamračí.

„Já od čtvrt na deset učím,“ oznámil táta.

„No, tak to bude muset jít k Hodným pejskům.“

„Zase psí školka? Minulý měsíc jsme tam utratili dvě stě padesát dolarů! Za ty peníze by ho měli učit číst a psát.“

Hugo věděl, že je to vtip, ale byl trochu zklamaný, že si táta ještě nevšiml, že on číst *umí*. Jenže pokaždé, když zkoušel číst nahlas, okamžitě ho všichni okřikli, ať přestane štěkat.

Hugo sledoval konverzaci podobně, jako když divák pozoruje tenisovou výměnu.

„Co jiného se dá dělat? Potřebuje pohyb.“

„Já myslel, že Erik souhlasil, že ho začne ráno venčit. Ten kluk přímo *žadonil*, abychom si pořídili psa. A teď...“

„Děti jsou sice rády, že máme psa, ale jsou teď hrozně zaneprázdňené. Navíc je baseballová sezóna a Erik...“ Máma se znovu podívala na hodinky. „Sakryš,“ zasténala, „už fakt musím jít.“

Popadla Hugovo vodítko a spolu vyšli ven na ulici posetou stromy a půvabnými domky. Jeden z nich, ten hned za rohem, se jmenoval Hodní pejsci. Hugo tam chodil rád. Majitelka Erin byla moc milá a pokaždé ho pěkně pohladila a podrbala za ušima. Jenže teď Hugo nemohl dostat z hlavy věc, kterou máma řekla: *Děti jsou sice rády, že máme psa, ALE...*

Ale co? Hugo si vždycky myslel, že je nepostradatelnou součástí domácnosti. Chlupaté slintající lepidlo, které drží všechno pohromadě. Že by se pletl?

„KDO JE TU hodný pejsek?“

Lulu se s trhnutím probudila a zjistila, že má jen pár centimetrů od hlavy obličej s velkýma hnědýma očima a dychtivým úsměvem, který patřil její paničce Jasmíně.

„No, kdo je tu hodný pejsek?“ zeptala se Jasmína znovu.

Bylo brzy ráno a Lulu se ještě pořádně neprobrala, ale odpověď znala hned. *Jasně, pomyslela si. Přece já.* Zavrtěla ocasem.

„No, kdo je tu *móóó* hodný pejsek?“

Tyhle otázky jsou tak jednoduché, zasmála se v duchu Lulu. Zase já.

„Kdo je nejroztomilejší, nejkrásnější, nejdokonalejší, nejsladší pejsánek na celičkém světě?“

Tak počkat, to bude chyták, zpozorněla Lulu. *Tohle je těžká otázka. Nejsladší a nejroztomilejší? Hmm.* Chvilí přemýšlela. *Dobrá, mám to. Jsem to já!*

„Ty jsi můj hodný pejsek! Ano, ty! Ano, ty!“

Ano, já! Uhodla jsem, uhodla jsem! radovala se Lulu.

Jasmína fenku podrbala od hlavy až k packám a ta se na ni s vyplazeným jazykem usmála.

„Tak šup, holka, je čas vstávat!“

Lulu si protáhla tlapy a převalila se na stranu. Přála si zůstat ve svojí útulné postýlce z paměťové pěny s povlečením z růžového saténu, kterou zdobila krajková nebesa, ještě o trochu déle. Uvědomovala si, že její postel je pro psa nezvykle luxusní, protože pokaždé, když přišel některý z Jasmíniných přátel, říkával: „Lulu má hezčí postel než já!“

Ale na to, abyste si takové lože zasloužili, jste museli tvrdě makat. Proto Lulu Jasmínu vřdycky poslechla, když řekla: „Vstávat!“

A tak Lulu vstala tak, jak vstávala každé ráno – dokonale. Všechno totiž dělala dokonale. Dokonale chodila, dokonale jedla, dokonale i vrtěla ocasem (a za všech okolností ho držela v předpisovém úhlu sedmdesáti stupňů). Lulu věděla, že vstávání je pouze první z celé řady dokonalých úkonů, které ji dnes čekají. Konec konců nebyla náhoda, že víc než polovina popisků na instagramu @LulinDokonalýZivot zněla prostě: „Dokonalá“.

Jestli není občas nudné být takhle dokonalá? Lulu na takové myšlenky neměla čas. Radši dokonale provedla jogínskou pozici pes hlavou dolů (nebo jak tomu raději říkala: JÁ hlavou dolů) a pak skočila Jasmíně do náruče a začala jí olizovat obličej.

Ach, obličej, říkala si Lulu. Trochu slaný, ale jinak jednoznačně nejchutnější část člověka.

„Dnes je velký den, Lu!“ upozornila ji Jasmína.

To jí panička ale nemusela připomínat. Jestli půjde všechno podle plánu, dosáhnou dnes Lulu s Jasmínou mety pěti tisíc sledujících na instagramu. Lulu matiku moc neovládala, ale věděla, že pět tisíc je velké číslo. Možná dokonce úplně největší, podle toho, jak Jasmína vyšilovala, aby ho dosáhly. Jestli se to podaří, rázem se dostane mezi

největší psí celebrity instagramu, jako jsou kolie Julie, sir Maximus Štěk a Prcek Prdch.

Ale co je nejdůležitější, dnes to Lulu s Jasmínou oslaví společnou pedikúrou! Pedikúra pro Jasmínu a tlapykúra pro Lulu. Dokonalý den.

„Dáme se do práce,“ prohlásila vzrušeně Jasmína a rozevřela posuvná dvířka na Lulině šatníku. Byl plný veškerého oblečení a doplňků, jaké si pes může přát. Všechno bylo pošperkované, potřpytkované a prostě přenádherné.

Moji garderobu by mi záviděla i královna, říkala si vždycy Lulu. A tou *královnou* samozřejmě myslela Beyoncé.

„Tak jo, Lu, čím chceš být dneska?“ zeptala se Jasmína a ukázala jí několik oblečků. „Baletka na staveništi? Astro-nautka na prázdninách? Rošťanda na rodeu?“

Už vystřídalily hodně oblečků, a protože se nechtěly opakovat, musely být kreativní. Zrovna včera se Lulu oblékla jako humr ve smokingu (a dostalo to 2 032 lajků!).

Jasmína radostně mávala rošťáckým kostýmem, ale Lulu měla dnes chuť na něco *okázalejšího*. Koneckonců její fanoušci v salónu si s ní budou chtít udělat spoustu selfíček, takže potřebovala vypadat co nejlépe. Přitáp-kala proto ke svému „diva“ modelu, drahokamy poseté vestě se stejně zdobenou sukní, toka kloboučkem a blyšti-vými botami na vysokém podpatku, do kterých elegantně vplula.

Jasmína zamyšleně přikývla a promnula si rukou bradu. „Jistě,“ zašeptala. „Tvůj módní vkus je jako vždycky bezchybný.“

Jakmile se Lulu ocitla ve svém fantastickém outfitu, šla se na sebe podívat do psího zrcadla. Nejdřív se rozštěkala. Vybafnul tam na ni totiž nějaký jiný jorkšírský teriér! CO TO JE ZA PODVODNÍKA?! Dokonce má na sobě úplně stejný obleček! Takové módní *faux pas*!

Pak jí došlo, že to je jen její odraz. Taková úleva! Zrcadla, pomyslela si Lulu. *Jednou zjistím, jak to s vámi je.*

Cink! Lulu uslyšela signál časovače, což mohlo znamenat jedno jediné.

„Čas na snídani, krásko!“ zvolala Jasmína.

Lulu následovala paničku do kuchyně, kde elegantně vylezla na kupu růžových sametových polštářů a zaujala své místo u stolu. Dneska měly obě k snídani kváskový chléb s kozím sýrem a ztraceným vejcem. To má Lulu nejradši! Jasmína naaranžovala talíře tak, aby měla co nejlepší světlo, a pak cvakla z různých úhlů pár fotek na instagram. Lulu věděla, že snídaně je velmi důležité jídlo a fotografování je jeho velmi důležitou součástí.

Když Jasmína skončila, pustila se Lulu do snídaně. Nadšeně ukusovala malá sousta – velmi decentně, jak jinak.

„Lulu, dneska v noci se mi zdál strašně zvláštní sen,“ řekla Jasmína. Zatímco Jasmína mluvila, vzpomněla si